

למטייל

שתפתח ליי שביילי השכל עד שאכנס בחדרי התורה הקדושה ואזכה לבנם ולטייל בתורתך הקדושה מחדר לחדר ומפלאיין מפלאיין ומחיבב להיבב ומכית לעליה ומעליה לעליה

גליון מס'

3

שמות - וארא תשפ"ג

תורה

לג

ליקרימ קמא

גליון דו שבועי למטיילים בתורת רביה"ק בסדר התורה הזמנית

השלום המזויף

נקודות לחיים מ'התורה הזמנית'

חיים של תורה

מעברי הנפש, כל הירידות והעליות שעוברים על כל אחד הן בגשמיות ממש והן ברוחניות. כל זה נכלל תחת דברי רבינו הקדוש שעובר על האדם 'טיבו ועקו', ישנם הרבה מצוקות ואין כאן המקום לפורטם אבל בסך הכל כולם נובעים ממצוקת בין המידות.

הנוהג הפשוט שרווח בעולם, שכאשר אנשים מרגישים שהם זקוקים לעזרה, הם פונים לגורם שיוכל לעזור להם. וכחלק מתורה ל"ג, ישנה אזהרה סמויה בתוך דברי רבינו, אזהרה מתוך חמלה ואהבה אמיתית שהצדיק אוהב ממש כל אחד מישראל, שבל נטעה ונפנה ח"ו לבקש את השלום ממקומות אחרים שהם לא התורה שנקראת שלום והצדיקים שנקראים ברית שלום.

התרופה האמיתית, נמצאת אצל הצדיק, בדברי התורה שיוצאים שמורים וטהורים משפתותיו, וכל מהלך אחר שאינו באמת נובע ממעיינו הטהור, יכול אולי להיראות ולהישמע לעינינו ואוזנינו 'דברי שלום' אבל לא באמת. והם הם כל רפואות הנפש שלא מצד הקדושה באמת.

למעשה...

לפעמים אנו טועים לחשוב שכל מי שמערבב בתוך דבריו אותיות של לשון הקודש ומושגים שלקוחים מתוך התורה של הצדיק, הוא אכן יכול לברר את החיות והאותיות שנפלו בין לשונות העכו"ם ולעזור לנו, בעת שהוא לוקח את כל התפיסות של לשונות העכו"ם, מרכיב בהם מעט אותיות התורה, ומציג את שיטתו ומרכולתו כמי שלקוחה מתוך התורה של הצדיקים.

"כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ד' צב-אות הוא" אם הרב דומה למלאך ה' צבא-ות יבקשו תורה מפיהו ואם לאו אל יבקשו תורה מפיהו.

ומידות ויש כביכול בחינה של שלום שהוא ערך שמעל הימים והמידות והוא כעין 'חוק', ערך עליון של שלום בכל מחיר (עיין בהלכות פורים ה"ד). ואכן, אחת הטענות של המן הרשע כשבא לבקש את השמדת העם היהודי, זה על כך שהם מפוזרים ומפורדים בין כל העמים, והם מתעקשים להיות חלוקים ושונים מכל העמים.

למרות שיש מה להרחיב בשתי בחינות השלום שמצד הסטרא אחרא, אנו הפעם נעסוק בעניין השלום של הימים והמידות שמצד הסטרא אחרא וכיצד צריך להיזהר משלום זה לפי תורה ל"ג.

ורוממתנו מכל הלשונות

אם נמשיך ונרחיב את היריעה, נבחין שהמושג זה לעומת זה יכול לצבור תאוצה.

אותו תהליך שרבינו מצייר בתורה, שהצדיקים גיבורי הכוח בונים את התורה ומשלימים אותה (מלשון שלום), על ידי שהם אוספים ומלקטים את כל אותיות התורה שהיו מפוזרים ומפורדים בין לשונות העכו"ם, דהיינו שהם אכן מבררים את הטוב שנמצא שם, ומכוח זה התורה נעשית יותר רחבה גבוהה ועמוקה, כדי שיוכלו להמשיך את השלום לכל מחלוקות ותחלואי הנפש. כך גם מנסים הרשעים לעשות להיפך.

הרשעים רוצים לעשות את ההיפך הגמור ממעשה הצדיקים, לבנות את לשונות העכו"ם מאותיות התורה, יש להם לשון שהיא לא רק שפה, אלא הלשון זה כמו תרבות, לכל אומה מונח בתוך הלשון שלה כל התאווה והתרבות הגויית שמיחדים לאותה אומה, וכאשר הם יונקים מלשון הקודש הם מקבלים כוח ח"ו, לבנות כביכול בחינה של דעת ושלום בתוך הלשון והכפירות שלהם (וזה גם חלק מהחורבן הנורא שחז"ל כותבים על כתיבת התורה ביוניתי).

רפואת הנפש ממעייני טהור

כל אחד שעובר מחלוקת וימי רע בין מידותיו ובין מאורעותיו, מרגיש שהוא צריך עזרה וסיוע. כל

זה לעומת זה עשה אלוקים!

מהדברים הידועים והמפורסמים, שכל דבר קדוש יש לו חיקוי טמא. משכך, כשם שיש שלום קדוש ונפלא, שצריך לבקש ולרדוף אחריו, שכל עניינו הוא גילוי כבוד ה' ומציאותו בכל הבריאה ובכל המקומות בהם הוא נסתר. כך יש 'שלום' אחר, שלום שהוא חיקוי וזיוף של השלום האמיתי, שלום שבאמת הוא 'מחלוקת' אך הוא מולבש ומוסתר על ידי לבושים שגורמים לאותה מחלוקת להיראות כמו 'שלום' (יסוד הדברים הוא על פי הכלל השישי ועיין במדורים 'שער המקראות' ו'אור הלבנה').

וכשם שיש מצד השלום דקדושה, שלום כללי ושלום פרטי, שלום בין האומות, שלום בין ישראל ושלום לכל אחד במידותיו ובמאורעותיו, כך גם מצד הסטרא אחרא, יש כביכול דעת שלמה, שבאה לייצר ולספק לעולם שלום כללי ואפילו שלום פרטי (כמו שיבואר בהמשך)

אך בתחילה שומה עלינו לברר מהיכן יש להם בכלל שלום.

הרשעים יונקים שלום מהאותיות שנפלו

רבינו כותב בתורה זו ומבאר בכמה בחינות, שהתורה נקראת שלום, ועל ידי התורה יעשה שלום נפלא בעולם. אך רבינו גם כותב בתורה זו שיש חיות אלוקית בכל הדברים ואפילו בכל הימי רע יש צמצום לאלקותו יתברך, ומה שמחיה את כל הבריאה, אלו הם אותיות התורה. שהרי 'הקב"ה אסתכל באורייתא וברא עלמא' ומחמת כן יש אותיות התורה שהם בבחינת שלום גם בתוך לשונות העכו"ם, והם נותנים את חיותם בצמצום ללשונות העכו"ם ובכך הם מאפשרים כביכול שיהיה גם אצלם בחינה של שלום.

לפי מה שהוסבר לעיל, גם אצל הסטרא אחרא יש שתי בחינות של שלום, יש שלום שהוא בימים

יו"ל ע"י רשת הכוללים ליקוטי מוהר"ן שע"י ארגון 'לטייל בתורתו' קו לסלסל בתורתו | טעמו וראו כי טוב ה' 04-627-73-13 דוא"ל: 046277313@gmail.com

אחר שהתבאר שאפשר למצוא חיות אלוקות בכל הדברים גשמיים, בלשונות העכו"ם ואפילו במדור הקליפות, כי הוא יתברך מחייה את כולם, ביאר רבינו שבתוך הימים והמידות יש ימי טוב וימי רע, וגם בימי הרע אם האדם יסתכל היטב הוא ימצא שם ימי טוב.

ועתה ממשיך ומבאר כיצד ימצא שם 'ימי טוב':

התורה שבנגלה היא 'ימי טוב'

וְהַיָּמִים נִקְרָאִים בפנימיות התורה מִדּוֹת דְּהֵיִינוּ ז' מידות הידועות (חג"ת נה"ם), כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: (תהלים ל"ט) "וּמִדַּת יָמֵי" דְּהֵיִינוּ שֶׁהַיָּמִים שֶׁהֵם הַזְּמַן הַגִּשְׁמִי, הֵם בַּעֲצָמָם לְבוּשֵׁי הַמִּידוֹת; וְהַמִּדּוֹת הָאֵלוּ הֵם כֹּל אוֹתוֹת, מִידוֹת, וּמִצּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁבִּנְגַלָּה [כַּדְּלָקָה], כִּי אוֹרֵי־תֵאֵא בּוֹרָא אֵפִילוּ הַחֲלָקִים שֶׁבִּיחַס אֵלֵינוּ נִקְרָאִים פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, הֵרִי שֶׁבִּיחַס אֵלֵינוּ יִתְבַרֵךְ הֵם מִדּוֹתָיו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּעֵין מֵה שֶׁאִמְרוּ חז"ל שֶׁהַתּוֹרָה כּוֹלָה הִיא שְׁמוֹתָיו שֶׁל הַשֵּׁי"ת, כִּי הַשְּׁמוֹת הֵם גַּם מִידוֹת וּצְמֻצוּמִים, כִּי גַם הַחֲלָקִים הַפְּנִימִיִּים יוֹתֵר מַעֲצָם מִידוֹת וּצְמֻצוּמֵי הַמִּצְוֹת, בִּיחַס אֵלֵינוּ יִתְבַרֵךְ הֵם מִידוֹת שֶׁהֵרִי הַתּוֹרָה מִדְּבַרְתָּ מֵאֲהָבָה וְיִרְאָה וְשֶׁאֵר הַמִּדּוֹת שֶׁהֵם מִקְבִּילִים לַמִּידוֹת חג"ת נה"ם, וּמִשֵּׁם הַשְּׁתַלְשֵׁלוֹ יוֹתֵר לַמִּצְוֹת וְשִׁיעוּרִים שׁוֹנִים. וְכֵן בַּתּוֹרָה – בְּרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲלֵמִין כְּעֵין הָאוּמָן שֶׁבִּידוֹ תִרְשִׁים שֶׁאִתּוֹ הוּא בּוֹנֵה אֶת חִפְצוֹ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: (משלי ח) עַל הַתּוֹרָה הַק' "וְאֵהִיָּה אֲצִלּוֹ אֱמוּנָה", וּדְרָשׁוּ חז"ל עַל פֶּסוּק זֶה 'אֵל תִּקְרֵי "אֱמוּנָה" אֱלֹהֵי אֱמוּנָה', [ב"ר פֶּרֶשֶׁה א זוהר שְׁמִינִי ז'ח:] כִּי הַשְּׁתַמֵּשׁ בָּהּ לְבִרְיַת כֹּל הָעוֹלָמוֹת כְּמוֹ הָאוּמָן שֶׁקוֹרָא בְּצִיּוֹר שְׁצִייר לַעֲצָמוֹ.

אותיות התורה הם החיות של כל הדברים

ולכן אותיות התורה הם אלו המְחַיִּין גם אחר הבריאה אֵת כָּל דְּבַר וְדְבַר בְּרִיאָה, ואפילו את מדור הקליפות; אֲשֶׁר, החילוק שיש בחיותו יתברך בין המקומות השונים הוא כמו שהוזכר לעיל, שֶׁכָּל מֵה שֶׁהַמְדַרְגָּה הִיא לְמַטָּה יוֹתֵר, שָׁם הֵם אוֹתוֹת הַתּוֹרָה בְּצְמֻצוּם, יוֹתֵר מִמֵּה שֶׁהֵיוּ בְּמִדְרָגָה יוֹתֵר עֲלִיּוֹנָה, וְאֵינָם מֵאִירִים כִּי כֵן כְּמוֹ לְמַעְלָה בְּמִדְרָגָה עֲלִיּוֹנָה, והסיבה היא בְּכִי שֶׁלֹּא לְהַשְׁפִּיעַ אוֹר וְחַיּוּתָהּ שֶׁל הַתּוֹרָה יוֹתֵר מִדְּרָאוּי אֵלָּא כַּדִּי חַיּוּתָהּ בְּצְמֻצוּם.

נִמְצָא, שֶׁאֲפִילוּ בְּמִדּוֹר הַקְּלִיפּוֹת שֶׁהוּא הַצְּמֻצוּם הַכִּי נִמוּךְ, הֵיִינוּ בְּיָמֵי רַע, שֶׁהֵם הַמִּדּוֹת רְעוֹת וְלִשְׁנוֹת עֲבוּרִים זֶה לַעוֹמֵת זֶה שֶׁל הַמִּידוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת וְלִשׁוֹן הַתּוֹרָה, שֶׁם יְבוֹרֵין לְמִצְוֹת אוֹתוֹת הַתּוֹרָה כְּמוֹ שֶׁרָאִינוּ לַעִיל בַּעֲנִיין הַתְּפִילִין; אֲבָל מִחֲמַת רִיבּוּי הַקְּבוּשִׁים, וְגוֹדֵל הַצְּמֻצוּם שֶׁהֵרִי אֵין שֵׁם מִמֵּשׁ לִשְׁנוֹת הַתּוֹרָה אֵלָּא אוֹתוֹת לְבַד, אֵינָם נִתְרָאִים – שֶׁלֹּא רוֹאִים אֶת אוֹתוֹת הַתּוֹרָה וְאֵת מִשְׁמַעוֹתָם, הֵיִינוּ יָמֵי טוֹב, והסיבה שֶׁבִשְׁלָה הֵם אֵינָם נִרְאִים הוּא עַל יְדֵי – [בַּגִּלָּל] יָמֵי רַע וְהַחֲשֵׁךְ הַשּׁוֹרָה עֲלֵיהֶם שֶׁמִּסְתִּירֵם אוֹתָם.

על ידי כפיית היצר נוסף אור באותיות

אֲבָל מִי שֶׁנִּמְצָא בְּמִדְרָגָה שְׁבוּפָה אֵת יִצְרוֹ הַרַע לְגַמְרֵי, הֵיִינוּ, שֶׁהֵיִינוּ רַע, הֵיִינוּ, הַמִּדּוֹת רְעוֹת כְּפּוֹפִים לְפָנָיו וְאֵינָם שׁוֹלְטִים בּוֹ כִּלְל. אֲזִי הַרַע שֶׁיֵּשׁ בְּיָמֵי הַרַע נִתְבַּלְבַּל לְגַמְרֵי נִגְדַּי יָמֵי הַטוֹב שֶׁנִּמְצָאִים בָּהֶם – בְּיָמֵי הַרַע. אֲזִי הָאוֹתוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה שֶׁהֵם הַחַיּוֹת שֶׁל יָמֵי הַרַע בּוֹרְאוֹת שְׁזָהוּ

הגילוי הראשוני שלהם, ואחר כך הם נִתְרָאִים וְמֵאִירִים כִּיּוֹתֵר מֵמֵה שֶׁהֵאִירוּ כִּאֲשֶׁר הַקְּלִיפָה והכיסוי שהיה עליהם התבלבל; כִּי מִתְחַלָּה כִּאֲשֶׁר הַחוּשׁךְ שֶׁל הַקְּלִיפּוֹת כִּסָּה אוֹתָם לֹא הָיוּ מֵאִירִין כִּי כֵן, כִּי לֹא קִבְּלוּ אוֹר מִלְּמַעְלָה דְּהֵיִינוּ יוֹתֵר מִכְּדֵי חַיּוֹתָם שֶׁל הַקְּלִיפּוֹת, כְּדִי שֶׁלֹּא יִקְבְּלוּ הַיָּמֵי רַע יוֹתֵר מִכְּדִי חַיּוֹנָה וְיִהְיֶה לָהֶם כּוּחַ שֶׁמַּעַל הַיָּמִים וְהַמִּידוֹת מִצַּד הַסֵּט"א [דְּהֵיִינוּ רַע שֶׁבַּדְעַת]. וְעַכְשָׁיו, אַחֲרֵי שֶׁנִּתְבַּלְבַּל הַרַע שֶׁל הַיָּמֵי רַע, וְנִשְׁאַרְיִין אוֹתוֹת הַתּוֹרָה לְבַד שְׁזָה בַּחֲנִינָה 'בּוֹלְטוֹת', אֲזִי מִקְבְּלִין אוֹר רַב מִלְּמַעְלָה דְּהֵיִינוּ מַעַל הַיָּמִים וְהַמִּידוֹת [הָאֵרָה מֵאוֹרֵי־תֵאֵא דַּעֲתִיקָא סְתִימָאָה].

בליטת האותיות מגלה כיצד לעבוד את ה'

נִמְצָא (וְהַמִּצְוִיָּה הַזֹּאת בַּעֲצָמָה הִיא הַמִּצְוִיָּה שֶׁמוֹצָאִים אֲלֵקוֹתוֹ), זֶה שְׁבוּפָה אֵת יִצְרוֹ בְּכֹל הַמִּדְרָגוֹת שֶׁל כְּפִיית הַיֵּצֵר שֶׁיִּתְבָּאֵרוּ לַהֲלֵךְ בְּתוֹךְ דְּבָרֵי רְבִינוּ (וְהֵם ב' בַּחֲנִינוֹת עֵיקָרִיּוֹת), הֵיִינוּ, שְׁבוּפָה אֵת יָמֵי רַע הֵן כְּשֶׁהֵיוּ בַּחֲנִינָה 'בְּכוּח' וְהֵן כְּשֶׁהֵיוּ בַּחֲנִינָה 'בְּפּוֹעַל'. אֲזִי כְּשֶׁהוּא מְדַבֵּר עִם הָעַבְדִּים, אוֹ שְׂרוּאָה מְדוּתִיָּהֶם וְהֵם מִצִּידֵם מִפְּעִילִים עֲלֵיו עוֹבוּיֹת וְגִשְׁמִיּוֹת כְּנִ"ל בְּאוֹת ב', אֲזִי תִּכְרַף הַרַע שֶׁשׁוֹכֵן עַל הַטוֹב שֶׁמַּחִיֶּה אוֹתָם, שֶׁהַטוֹב הַזֶּה הֵיִינוּ אוֹתוֹת הַתּוֹרָה, אֲזִי הַרַע נִתְבַּלְבַּל וְנִפְלַל, וְאוֹתוֹת הַתּוֹרָה בּוֹלְטִין אֵפִילוּ שְׁעַדִּיין לֹא מֵאִיר בָּהֶם אוֹר רַב מִלְּעִילָא, אֲזִי הוּא יוֹדֵעַ הַתּוֹרָה שְׁבָאוֹת הַדְּבָר וּמִתְגַּלֵּה לוֹ כִּיצַד הוּא צָרִיךְ לַעֲבֹד אֶת ה', וְאֵינוּ יֹכֵל לַהֲתַנְצֵל וְלוֹמַר שֶׁהוּא אֵינוּ יֹכֵל לַעֲבֹד אֶת ה' מַחֲמַת הָעוֹבוּיֹת וְהַגִּשְׁמִיּוֹת שֶׁנוֹפֵל עֲלָיו מֵהֶם.

פרעג א'שאלה

שאלות מכוונות להתעמקות בתורה

הימים והמידות, כי היא בבחינת אהבה שבדעת. (ועיין במדור פשט התורה)

האם זה שכפה את יצרו הכוונה שמעתה יצרו כבר לא מתגבר עליו כלל כי כבר ביטלו, או שבאמת בכל פעם עדיין מתגבר עליו יצרו והוא מבטלו?

בהמשך לשאלה הקודמת, האם כפיית הימי רע, זה גם כאשר הימי רע כבר הכשילוהו והתגברו עליו, כי בכך הרי הם נחשבים לימי רע. או שדווקא כאשר הם היו רק בבחינה של ניסיון וקושי והוא התגבר עליהם אז זה נחשב שהוא כפה את הימי רע.

בתוך הימי רע' או שזוהי אותה בחינה בלשון אחרת.

בתחילת התורה ישנה משמעות שצריך לעשות שלום, שימצא את השם יתברך בין בטיבו ובין בעקו, להלל ולמצוא את הטוב שיש בעקו ובצמצום בעצמו, אך באות ג' מבואר שיש להפיל ולהכניע את הרע, לבלבל את ימי הרע ולגלות את ימי הטוב, ולכאורה אין זה שלום אלא מלחמה.

רבינו אומר "כי אורייתא כולה היא מדותיו של הקב"ה" ויש להקשות שהרי בהמשך התורה רבינו אומר שיש ב' חלקים בתורה, והחלק שהוא 'אורייתא דעתיקא סתימאה' הוא מעל

בסוף התורה מוהרנ"ת מבאר בעניין כוונת לולב, שעל ידי שממשיכים את האהבה שבדעת לתוך הימים והמידות, על ידי זה מגלים מלכותו לכל באי עולם, שיכולים למצוא בלשונות העכו"ם את אותיות התורה [שזה בחינת המשכת החסדים לאתרוג]. אך בדברי רבינו בתורה מבואר לכאורה להיפך ממש, שעל ידי שמוצאים את אותיות התורה בלשונות העכו"ם על ידי זה מגלים את האהבה שבדעת ועל ידי זה ממשיכים את האהבה שבדעת לימים ומידות.

האם יש הבדל בין החיות האלוקית שמחיה את כל הדברים הגשמיים עליה רבינו כותב באות ב', לבין אותיות התורה שנמצאים

ביום טובה היה בטוב. לשם הבאת הקשרים העיקריים, הבאנו רק חלק מהפסוקים שמתקשרים לתוך ענייני המאמר, מחמת אילוצי מקום, אך בוודאי שאפשר עוד להאריך ולבאר:

(ב) טוב ללכת אל בית אבל מלכת אל בית משתה באשר הוא סוף כל האדם והחי יתן אל לבו: (ג) טוב פעם משחוק כי ברע פנים ייטב לב: (ה) טוב לשמע גערת חכם מאיש שמע שיר פסילים: (י) אל תאמר מה היה שהימים הראשונים היו טובים מאלה כי לא מחכמה שאלת על זה: (יא) טובה חכמה עם נחלה יותר לראי השמש: (יב) כי בצל החכמה בצל הפסוק ויתרון דעת החכמה תחיה בעליה: (יג) ראה את מעשה האלהים כי מי יוכל לתקן את אשר עותו: (יד) ביום טובה היה בטוב וביום רעה ראה גם את זה לעמת זה עשה האלהים על דברת שלא ימצא האדם אחריו מאומה: (טו) את הכל ראיתי בימי הבלי יש צדיק אבד בצדקו ויש רשע מאריך ברעתו: (טז) אל תהי צדיק הרבה ואל תתחכם יותר למה תשומם: (יז) אל תרשע הרבה ואל תהי סכל למה תמות בלא עתך: (יח) טוב אשר תאחז בזה וגם מזה אל תנח את ירך כי ירא אלהים יצא את כלם:

ופירש רש"י: טוב כעס משחוק. - מי שרודפת מדת הדין אחריו אל יטער טוב היה להם לדור המבול אם הראה הקב"ה פנים ועומו על עזירות שזידם משחוק ששחק עמהם שאלו הראה להם קימעה רוע פנים היו חוזרים למוטב.

ביום טובה היה בטוב - ביום שיש צורך לעשות טובה היה צעושי הטובה. וביום רעה ראה - כשתנזף הרעה על הרשעים אתה תהיה מן הרואים שנאמר (ישעיה סו) וילאו ולא תהיה מן הנראים והיו דראון לכל זכר.

נקודות להתבוננות:

- א** עיין במדור 'אור הלבנה' בדברי מוהרנ"ת על המשך הפסוק, 'גם את זה לעומת זה. ועיין עוד בליקו"ה הלכות חנוכה הלכה ג' אות ז' היטב.
- ב** בפסוקים אלו מבואר מדוע יש טובה בתוך ימי הרעה, ולפי זה מובן כיצד אפשר למצוא את ה' בעקו
- ג** החכמה תחיה בעליה - יש לקשר לעניין השכל שהוא החיים כמבואר בסוף המאמר, ועיין במפרשים.
- ד** מי שאוחז במידת הצדקות יותר מידי מתבאר לפי המאמר שאינו רוצה למצוא את אלוקותו בימי הרע, ומי ששקוע שם יותר מידי הוא רשע יותר מידי, ולפי זה מובן הפסוק שירא אלוקים יצא את כולם.

לפי הכלל השישי, מבאר מוהרנ"ת, שיש בחינה של סטרא אחרא שהיא גרועה יותר מהימים והמידות של הרע:

את זה לעמת זה עשה אלקים. וכמו שבקדשה יש שני מיני אהבות, אהבה שבנימים, ושם יש בחינת ימי טוב וימי רע, (פמבאר במאמר הנ"ל). ויש אהבה שבדעת למעלה מהמחשבות, ושם הוא בחינת כלו טוב, כי הוא בחינת אורייתא דעתיקא דעתיקא דאתגליא לעתיד לבא, שהוא בחינת כלו טוב, ושם הוא למעלה מהמדות למעלה מהשכל, כי אי אפשר לנו להשיג בשכלנו אור האהבה הזאת שבדעת כנ"ל, כמו כן את זה לעמת זה בסטרא אחרא יש שני בחינות, יש בחינת קלפות וסטרא אחרא, שהם בבחינת ימים, בחינת ימי רע והם כנגד ימי טוב, ושם יש כמה ניצוצות מהימים והמדות שנקלו כידוע, ויש עוד בחינת סטרא אחרא שהוא כלו רע ואין שם שום טוב, ואין שם שום דעת כלל, הינו שהם פסילות ורע גמור ואין שם שום טוב ושום שכל ושום נצוץ של הקדשה. (פורים ד' אות א')

נקודה זו יוצאת גם באופן נוסף מתוך המשך הפסוק של הפסוק "ביום טוב היה בטוב וביום רעה ראה" (עיין במדור שער המקראות).

ובהמשך דבריו הקדושים שם:

אבל באמת לאמתו גם זאת הקלפה השניה שהיא כלו רע ואין שם שום טוב אף על פי כן בודאי היא מקבלת חיות מהשם יתברך ברוך הוא כפיכול, כי בלעדו לא היה לה שום חיות, ובהכרח שהיא גם כן מקבלת חיות מאתו יתברך כי הוא יתברך מחיה את כלם, אך מבאר על פי דברי רבנו הקדוש זכרוננו לברכה בכמה מקומות ובפרט במאמר ואיה השה לעלה (בלקוטי תניינא דסימן יב) שתקף הקלפות והסטרא אחרא מקבלין חיות מהקדשה הגבה ביותר למעלה מכל הקדשות שזאת הקדשה הוא סתום ונעלם בתכלית ההעלם בחינת מאמר קתום...

וזאת הקדשה הגבה בחינת מאמר סתום שהם מקבלין חיות משם, וזה בחינת אהבה שבדעת שהיא למעלה מהמדות והימים, שהיא בחינת אורייתא דעתיקא דעתיקא דאתגליא לעתיד לבא.

דקדק בלשונו

קשרי התורה הטמונים בדקדוקי לשונותיו

חזרו לרעיון העיקרי של המדור, לקחנו לשון מסיימת, שרבינו מזכיר את ה'כיסוי' בתורה (שגם קשור לשון אחרת בתורה - 'לבוש'), ומתוך זה נולדה לנו שאלה. אחרי השאלה אנו נוסף להתבונן באיזה כיוון רחוק, ואת ההמשך נשאיר לכם...

באות ג' מצאנו את האזכור הראשון של כיסוי:

"וְכָל מֵה שְׂאוֹתוֹת הַתּוֹרָה נִתְצַמְצַם, וְנִתְלַבְּשִׁים בְּצַמְצוּמִים וּבְלְבוּשִׁים יְתִירִים - הַתּוֹרָה הוּא הַנְּעִלָם וּבְאֵתְפִסְיָא יוֹתֵר".

באות ה' מצאנו פעמיים בסמיכות ממש:

"וְלַעֲתִיד לְבֹא, שְׂתִינְגְּלָה אֲוִרִיתָא דְעֵתִיקָא סְתִימָאָה, וְאִזוּ יִתְקִים מֵאֲמֵר חֲכָמֵינוּ ז"ל: (תענית לא) 'עֲתִידִים צְדִיקִים לְהִרְאוֹת בְּאֶצְבַּע, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: "זֶה ה' קוֹיֵנו

לו", כי אז יפשוט הקדוש ברוך הוא את לבושו, וימלאו הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים" "כי עשקושו הלבוש הזה הוא מכסה על אלקותו, היינו על פנימיות התורה".

ונתעמק יותר בלשון רבינו בקטע האמצעי שהבאנו, רבינו מצטט לשון שסמוכה ללשון הפסוק הידוע שהוא בעצמו מזכיר לעיל "לא ידעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי, כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

אם הארץ תהיה מלאה בדעת את ה', הרי זה סותר לגמרי את מה שכיסינו מסמל, הרי כיסוי זה לא דבר שממלא אלא דבר שסובב, אז למה הפסוק מתאר כך את המילוי של הארץ בדעה את ה', וביותר יש להתפלא שרבינו הביא את זה בסמיכות ממש לכך שהוא עצמו מסביר

שהכיסוי זה לבוש שמסתיר את אלקותו, והפסוק מתאר את גילוי אלקותו באופן של כיסוי.

אבל אם נחזור ונתבונן, בדברי רבינו בתחילת התורה, נראה שיש שם לשון שמזכירה את המושג כיסוי באופן שונה:

וְאִיהוּ מְמַלָּא כָּל עֲלָמִין, וְסוּבֵב כָּל עֲלָמִין".

מה שסובב את העולם הוא גם מכסה אותו, אבל ההארה הזאת שה' הוא סובב כל עלמין, היא מאירה גם בכל הדברים, דהיינו שבכל לבוש וכיסוי יש גילוי והארה מבחינת 'סובב כל עלמין'.

אנו נעצור פה, אין עוד מקום לכתוב, את המשך הדברים תמשיכו לבד...

לחייית עם התורה

ח"י כללים בביאור תמציתי - כפי שכבר פורסם לפני כחודש הקמנו בס"ד שלוחה מיוחדת בקו 'לסלסל בתורתו' לשיעורים מסודרים על הח"י כללים, ואם אמנם שצריך להרבות להאריך ולבאר כל אחד מהח"י כללים בפרטיות כידוע, עם כל זה לעת עתה הושלמו 4 השיעורים הראשונים שהם תמצית הח"י כללים מבוארים בשפה פשוטה ומובנת, ניתן לשמוע את השיעורים בקו לסלסל בתורתו בשלוחה 3: 2 בתפריט הראשי

אי"ה בשבועות הקרובים יעלו שיעורים מורחבים יותר המבארים בפרטיות את הח"י כללים לפי הסדר בהרחבה גדולה, כאשר מידי שבוע יעלה לקו שיעור חדש בסידרה.

יש כתובת

לבקשת רבים - אנו מפרסמים שוב לתועלת הציבור כי כתובת האימייל של המערכת הוא: moc.liamg@313772640bl. בכתובת זו ניתן להירשם לקבלת, שיעורים, עלונים, חוברות, עדכונים ומידע מהנעשה והנשמע בפרויקט לטייל בתורתו.

שמות הזוכים בהגרלות!

כידוע, מידי שבוע נערך מבחן אמריקאי, בו אפשר להשתתף דרך מערכת 'נדרים פלוס' או דרך קו המערכת 'לסלסל בתורתו', שמות הזוכים שעלו בהגרלות בין משתתפי המבחן בשבועות האחרונים שזכו במלגה בסך 001 ש"ח:

מקץ / יוגש: דוד יהודה מרגלית, ירושלים / יצחק ירחמיאל שיינפלד, בית שמש / ישראל מאיר אגל, ביתר עילית / שלמה כהן, עמנואל

יוגש/ויחי: נחמן קיבערי, צפת / נחמן אלימלך הכט, צפת / יצחק קורנהויזר, בית שמש / אריה קורלנסקי, מודיעין עילית

שיחות

"כי זה כלל, שכל מה שהמדרגה נמוכה ביותר, שם אלקותו יתברך בצמצום ובהעלם ובכסוי יותר. כי באמת ה' יתברך בכל מקום, כמו שאמר "ואתה מחיה את כלם". רק כל מה שהמדרגה נמוכה יותר, שם אלקותו נתעלם ונתכסה יותר. (כמו שמבאר בהתורה מי האיש החפץ חיים, בסימן לג, לקוטי חלק א). וכל עבודת האדם הוא להעלות ולהוציא מההעלם אל הגלוי, לגלות אלקותו ומלכותו יתברך בעולם, עד שיתקיים "וידע כל פעול פי אתה פעלתו וכו'". אף צריכין לזה וגיעה גדולה ועבודות הרבה לגלות ההעלמה, כי זה כל עבודת האדם בזה העולם. ומגדל ועץ ההעלמה לאו כל אדם זוכה לזה. לגלות ההעלמה, כי אם גדולי הצדיקים החכמים האמתיים" (ליקו"ה שחיתה ה, ה)

לכבוד הארגון הנפלא 'לטייל בתורתו'!

ברצוני להודות לכם על המפעל הקדוש והנשגב הזה.

כאברך שגדל בחינוך ובישיבות ליטאיות, לכאורה לעולם לא הייתי יכול להתקרב לאורו הזך של הנחל נובע דרך עצותיו, אבל הפרסומים התכופים של 'לטייל בתורתו', ששכנעו אותי שיש בתורתו הק' שכל נפלא ונעים, ושיכולים להיות נעשה בעל מוח גדול ע"י העיון בספרו, וכן כשנחשפתי לח"י הכללים של הגה"ק ראבר"ן והבנתי (ואחר כך נוכחתי בזה בעצמי בכל עוז) שיש כאן תורה נפלאה שנלמדת 'מיניה וביה'; ושכל קטע וכל עצה שבתורה כלולה ומאירה את כל הקטעים והעצות האחרות באותה התורה; ושכל פסוק או מאמר המוזכר בתורה מאירה כל התורה וכן איפכא - התורה מאירה את כל הקשרו של המאמר; וכמו כן כשזכיתי לטעום ולגלות (הרבה בהשפעת השיעורים הנפלאים שבקו לסלסל) את נפלאות המילים הנרדפות והדומות בכל רחבי התורה, ולמצוא מילים רבות בעלות שורש משותף ואת החוט ההיגיון הפנימי המקשר אותן זו לזו; ועוד ועוד, הבנתי שתורה כזו היא איננה פרי הגיון טבעי של אחד מחכמי וגאוני דורו, אלא, כפי שכותב ראבר"ן בכלליו - זו תורת משה הכלולה באין סוף (ויש בזה את שתי הפנים: שמי שאינו עומד בהסתייגות רבינו להבטחת 'יהיו נבקעים גידי קשיות לבבו' ובא לקנטר, הרי שעליו יכוננו דברי ראבר"ן שאין מראין לטיפש את אמצע המלאכה; ומאיך למי שבא בהכנעה וביטול ולפחות כמי שמאמין שדברים אלו נכתבו על ידי צדיק קדוש עליון, הרי שנפתחים לו השמים ורואה, כדמיון מאמר מוהר"ת: 'ואראה את השם', שזו תורה שאינה יכולה להיות בשום אופן פרי רוחו של בשר ודם מצד עצמו, כי אם ברוח קודש ובשכל עליון נאצל ומורכב על שכל הגשמי).

ואני רגיל לומר לאחרים שכשם שאדם חילוני שרוצה לשמוע, אם יראו לו את נפלאות החכמה שבלשון הקודש, יוכרח להודות שאין זו שפה הסכמית כי אם לשון אלוהית, כך כל הבא מבחוץ ונכנס בענווה בשערי תורת רביה"ק, יוכרח בהחלט להודות שאת עלית על כולנה, ואין צריך אפילו לאמונת חכמים, כי דבר זה נתפש בחוש ובשכל!

וכשזכיתי בר"ה האחרון לבוא לראשונה בחיי להשתתף בקיבוץ הק' באומן, אמרתי למחולל הרעיון, היוזם והמבצע בפועל, שאם הוא

קיבל פעם ביקורת על מפעליו מכאלו שטענו כי יש כאן חסידות 'לב בשר' ולא 'חכמה בינה ודעת', אז שידע שיש יהודים כמוני שלא היו זוכים לליבו הלב על ידי רבינו כי אם דרך השערים של הליכה עם תורות ועומק העיון, ובזכותו זכיתי גם לבוא על הציוה"ק ולהתחזק בקיום העצות לעובדא ולמעשה!

חזקו ואמצו עד בלי די!

אברך ליטאי (לשעבר) מזכרון יעקב החפץ בעילום שמו.

בסעיף א' רבינו מבאר שעל די התורה הנקראת שלום ועל די הצדיקים שנקראים ברית שלום זוכים לשלום במידותיו ובמאורעותיו ועל די זה זוכים לשלום בין ישראל.

והנה הלשון ברית שלום כתוב אצל פנחס, דווקא אחרי שקינא לאלוקי, אז הוא זכה לכהונה, וזה מרומז בסוף התורה, שהכהונה קשורה לתורה הזאת שנקראת שלום, בפסוק שרבינו מביא, "כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו", והצדיק הוא מגלה את החסד ואת האהבה שבדעת.

ורואים אצל פנחס דבר נפלא, שאפילו שלכאורה הוא עשה מעשה שמוגד לשלום ואהבה, דווקא לזה, התורה קוראת שלום. והביאור הוא שמכיוון שעיקר העניין של שלום במידותיו הוא שאפילו שיש הרבה מידות הפכיות כגון אהבה ודין, עיקר השלום הוא שאדם ידע בכל מצב באיזה מידה לנהוג כעת. ואז אין סתירה כלל בין המידות, כי נעשה שלום ביניהם.

ולזה זוכה על ידי שמוצא את השם יתברך בכל מקום, דהיינו שמחפש מה רצון ה' בכל מידה. ועל כן פנחס, שזכה לעשות את רצון ה' ממנו באותה העת, אפילו שהוא כל כולו היה חסד ואהבה, לכן הוא זכה לשלום האמיתי.

ובעומק, זה מונח בדברי רבינו בהמשך המאמר, שרבינו כותב שצריך לקשר את הלב שזה המידות לדעתו, דהיינו לקחת את המושג של שלום ואהבה מצד הדעת, ולהכניס את זה ללב והמידות עד לכלי המעשה ממש בכל סוג של מידה. ועל כן בכל זמן שתמש במידה שתגלה ותקיים את רצון ה' שנמצא עכשיו, ואז זה נקרא שהוא עושה שלום תמיד וכך הוא זוכה לשלום.

נחמן בורשטיין - ברכפלד

הערות חידושים פניות ובקשות יתקבלו למדור עד 200 מילים בלבד!